

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžo/12/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1010201725                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.12.2012                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Poláčková          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2012:1010201725.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., predtým RINGIER SLOVAKIA, a. s., so sídlom Prievozská ul. č. 14, Bratislava, právne zastúpeného: JUDr. Ján Havlát, advokátska kancelária HAVLÁT&Partners, so sídlom Rudnayovo nám. č. 1, Bratislava, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, so sídlom Odborárske nám. č. 3, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 06194/2010Up-P1543/10-2 z 9. septembra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2011, sp. zn. 1S 238/2010-71 v spojení s opravným uznesením z 27. januára 2012, sp. zn. 1S 238/2010-92, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2011, sp. zn. 1S 238/2010-71 v spojení s opravným uznesením z 27. januára 2012, sp. zn. 1S 238/2010-92, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý titulom náhrady trov odvolacieho konania zaplatiť žalobcovi sumu 157,09 €, na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Havláta do troch dní od právoplatnosti.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. októbra 2011, sp. zn. 1S 238/2010-71 v spojení s opravným uznesením z 27. januára 2012, sp. zn. 1S 238/2010-92 podľa § 250j ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného 06194/2010Up-P1543/10-2 z 9. septembra 2010, ktorým potvrdil Opatrenie Úradu na ochranu osobných údajov SR č. 05938/2010-U-P1543/2010-10 z 15. júla 2010 (ďalej len „Opatrenie“), ktorým bolo žalobcovi uložené bezodkladne odstrániť a zlikvidovať osobné údaje týkajúce sa zdravia R. I. v informačných systémoch prevádzkovateľa/žalobcu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z obsahu súdneho a administratívneho spisu krajský súd zistil, že Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad“) na základe oznámenia dotknutej osoby začal šetrenie voči žalobcovi vo veci podozrenia z porušenia zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) a 13. júla

2010 vykonal u žalobcu kontrolu dodržiavania ustanovení zákona o ochrane osobných údajov pri spracúvaní osobných údajov dotknutých osôb.

Na základe zistení z vykonanej kontroly, ktoré sú uvedené v Protokole o vykonaní kontroly z 13. júla 2010 bola okrem iných žalobcovi uložená povinnosť v bode 2, po nadobudnutí právoplatnosti tohto Opatrenia v jeho informačných systémoch bezodkladne odstrániť a zlikvidovať osobné údaje týkajúce sa zdravia R. I. v súlade s § 8 ods. 1 v nadväznosti na § 9 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov. Bod 2 Opatrenia bol odôvodnený tým, že v časopise F. č. 38/2009 vydanom prevádzkovateľom 19. septembra 2009, v článku „Autor lekárskeho posudku v kauze I.: Chcel som vedieť pravdu“, ktorého väčšina obsahu je dostupná aj na internetovej stránke, žalobca spracúval osobné údaje týkajúce sa zdravia dotknutej osoby R. I. bez jej predchádzajúceho písomného súhlasu, ktoré boli zverejnené v tomto článku, čím porušil § 8 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov.

Voči Opatreniu Úradu v bode 2 výroku v spojení s bodom 3 výroku, podal žalobca námietky, ktorých obsah sa zhoduje s dôvodmi žaloby.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím námietku žalobcu zamietol a uložené Opatrenie Úradu potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia uvedeného v námietkach, že osobné údaje o zdravotnom stave R. I. už boli zverejnené, čo by malo zakladať výnimku zo zákazu spracúvania, ako aj zverejňovania osobitnej kategórie osobných údajov, ak na ich spracovanie a zverejňovanie nedala dotknutá osoba súhlas alebo sú nevyhnutné pri uplatňovaní jej právneho nároku. Rovnako Úradu nepreukázal, že by disponoval písomným súhlasom dotknutej osoby. Keďže žalobca nevyužil svoje právo v súlade s § 40 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov a v čase oboznámenia sa s Protokolom o kontrole nevzniesol námietky proti kontrolným zisteniam, čo nasvedčuje tomu, že so zisteniami počas výkonu kontroly bezvýhradne súhlasil, Úrad na neskôr vznesené námietky v súlade s § 46 ods. 4 zákona o ochrane osobných údajov nebol povinný prihliadnuť.

Vychádzajúc z predloženej písomnej dokumentácie žalovaného po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby, krajský súd ustálil názor, že žalovaný správny orgán sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s námietkami žalobcu podanými proti Opatreniu. Žalobca svoje námietky oprel najmä o skutočnosť, že osobné údaje týkajúce sa zdravotného stavu R. I., ktoré spracoval a následne aj zverejnil boli v tom čase už zverejnené.

- minimálne od 25. augusta 2006, boli v médiách uverejnené fotografie tváre R. I. bezprostredne po útoku, z ktorých boli zrejme jej zranenia a zakrvácania;
- na [www.R.sk](http://www.R.sk), boli uverejnené všetky informácie o zdravotnom stave R. I. s jej súhlasom, vrátane lekárskeho správ, ktorých obsahom je podrobný popis zranení;
- v denníku G. 19. októbra 2006 v článku „R. I. môžu stíhať za zavádzanie“, bola uverejnená informácia, že krv na tvári menovanej mala pochádzať z krvácania z nosa;
- v týždenníku U. 11. júna 2007, v článku „Štát verzus R. II“ 30l reprodukován obsah jedného zo znaleckých posudkov vypracovaných vo veci, ktorý tvrdil, že R. I. otras mozgu neutrpeľa a opis zranení v ňom uvedený korešponduje s informáciami uvedenými v časopise F.;
- na H. bol 21. novembra 2006 uverejnený článok „Kauza R.. I. - analýza postupu polície a kvality dôkazov“, v ktorom súd so súhlasom R. I. uvedené informácie o jej zdravotnom stave;
- v denníku G. z 8. septembra 2009 bol uverejnený článok „Posudok: I. sa hryzla do pery“ v ktorom sú čerpané informácie zo znaleckého posudku Lekárskej fakulty UK v Bratislave;
- v denníku R. T. zo 14. júna 2006 v uverejnenom článku „R. žiada vyšetrovanie“ boli uverejnené informácie týkajúce sa jej zdravotného stavu.

Krajský súd poukázal na to, že týmito skutočnosťami uvedenými v námietkach sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal, nevysporiadal sa, či námietky v tomto smere sú dôvodné, resp. nedôvodné. Žalovaný túto námietku podľa názoru krajského súdu čiastočne vyhodnotil až vo vyjadrení k žalobe z 10. novembra 2010 v ktorom uviedol, že žalobcom zverejnené informácie neboli verejnosti prístupné, pretože napr. zverejnenie informácie o „výsledku gynekologického vyšetrenia ohľadom menštruačného cyklu dotknutej osoby...“, nepreukazuje žiadny z označených materiálov. V samotnom odôvodnení rozhodnutia nie je však o takomto vyhodnotení ani zmienka.

Tvrdenie žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca úradu nepredložil písomný súhlas dotknutej osoby, ani nepreukázal, že predmetné údaje dotknutá osoba už zverejnila, nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za zdôvodnenie, prečo argumenty označené žalobcom neakceptoval. Krajský súd poukázal na to, že napokon sám žalovaný v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia nepriamo uviedol, prečo sa námietkami žalobcu nezaoberal čo do dôvodu, pretože podľa jeho vyjadrenia, nie je povinný prihliadnuť na námietky, ktoré sú vznesené neskôr v zmysle § 46 ods. 4 zákona o ochrane osobných údajov, pokiaľ neboli vznesené námietky v zmysle § 40 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov.

S týmto názorom žalovaného sa krajský súd nestotožnil, pretože podľa jeho názoru možnosť podania námietok v zmysle § 40 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov a § 46 ods. 4 zákona o ochrane osobných údajov je daná zákonom nezávisle na sebe, s ktorými zákon spája aj rozdielne právne účinky. Takéto konanie žalovaného správneho orgánu malo za následok, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

Krajský súd mal za to, že v rámci správneho konania sa žalovaný nedostatočným spôsobom zaoberal argumentáciou žalobcu uvedenej v námietkach, v dôsledku čoho sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľným.

Pokiaľ išlo o žiadosť žalobcu, aby krajský súd priamo aplikoval Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane jednotlivcov pri spracúvaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 (ďalej len „Smernica“), krajský súd poukázal na to, že čo sa týka skutočnosti uvádzanej žalobcom, že § 8 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov sú v rozpore s čl. 9 Smernice (Spracovávanie osobných údajov a sloboda vyjadrovania), a preto žalovaný nemohol aplikovať ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, krajský súd uviedol, že táto Smernica bola do nášho právneho poriadku transponovaná zákonom č. 90/2005 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon o ochrane osobných údajov, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2005. Smernica má prednosť pred vnútroštátnym právnym poriadkom vtedy, ak nebola transponovaná do vnútroštátneho právneho poriadku vôbec, alebo bola transponovaná neskoro, nesprávne alebo neúplne, čo v danom prípade nemožno použiť.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že zaviazal v konaní neúspešného žalovaného na ich náhradu žalobcovi.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu ako bezdôvodnú zamietne. Podľa jeho názoru krajský súd sa nedostatočne oboznámil s obsahom celého administratívneho spisu, nedostatočne aplikoval zákon o ochrane osobných údajov, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre jeho zmätočnosť a nezrozumiteľnosť. Poukázal na to, že zverejnenie osobných údajov R. I., týkajúcich sa jej zdravotného stavu by mohol akceptovať iba v prípade, keby menovaná dala súhlas na ich zverejnenie, resp. ak by tieto údaje už predtým zverejnila, čo však žalobca pri vykonávaní kontrole preukázať nevedel a podľa jeho názoru je irelevantné, či iné denníky tieto údaje predtým zverejnil, alebo nie. Tiež napadol výrok o trovách konania, nakoľko podľa jeho názoru tento nebol dostatočne odôvodnený.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním z 25. januára 2012, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na svoje argumenty vyjadrené v žalobe a zopakoval, že žalovaný sa s jeho námietkami nevysporiadal ani v druhostupňovom rozhodnutí, ani vo vyjadrení k žalobe. Podľa názoru žalobcu, žalovaný len mechanicky aplikoval ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov a vôbec nezohľadnil otázku proporcionality a spravodlivej rovnováhy medzi slobodou prejavu a právom na súkromie, keď nezdôvodnil, prečo v tomto konkrétnom prípade prevážilo právo na súkromie dotknutej osoby, keď išlo o zverejnenie údajov, ktoré boli už opakovane uverejňované a o ktorých sa dlhšiu dobu viedla verejná diskusia.

Ďalej žalobca žiadal, aby odvolací súd zaujal aj stanovisku k názoru krajského súdu, pokiaľ ide o priamu aplikovateľnosť čl. 9 Smernice, nakoľko zastával názor, že táto Smernica nebola do vnútroštátneho právneho poriadku implementovaná úplne, keďže vnútroštátny poriadok neupravuje výnimky zo zákazu spracúvať osobitné kategórie osobných údajov, ak sa tak deje v záujme informovania verejnosti o otázkach legitímneho verejného záujmu. Z čl. 9 Smernice jednoznačne vyplýva, že bolo povinnosťou aj Slovenskej republiky upraviť v zákone o ochrane osobných údajov výnimky zo zákazu spracúvať osobitné kategórie osobných údajov, ak sa tak deje v záujme informovania verejnosti o otázkach legitímneho verejného záujmu (novinárske účely).

Pokiaľ ide o vyčíslenie náhrady trov konania a nedostatočné odôvodnenie ich výšky žalobca pripomenul, že žalovaný, zastúpený advokátom, musel vedieť všeobecne známu vec, že trovy konania sa určujú

podľa sadzobníkov t. j. v tomto konkrétnom prípade vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, čo bolo napokon v rozsudku uvedené aj s rozpisáním jednotlivých úkonov.

Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.supcourt.gov.sk](http://www.supcourt.gov.sk), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. decembra 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 3 rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť bezodkladne odstrániť a zlikvidovať osobné údaje týkajúce sa zdravia R. I. v informačných systémoch prevádzkovateľa/žalobcu.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, spracúvať osobné údaje, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženskú vieru alebo svetonázor, členstvo v politických stranách alebo politických hnutiach, členstvo v odborových organizáciách a údaje týkajúce sa zdravia alebo pohlavného života, sa zakazuje.

Podľa § 9 ods. 1 písm. d/ zákaz spracúvania osobných údajov ustanovený v § 8 ods. 1 neplatí, ak dotknutá osoba dala písomný súhlas na ich spracúvanie alebo ak sa spracúvanie týka osobných údajov, ktoré dotknutá osoba zverejnila alebo sú nevyhnutné pri uplatňovaní jej právneho nároku.

Z vyššie uvedených citovaných ustanovení zákona vyplýva, že pokiaľ § 8 ods. 1 obsahuje všeobecný zákaz spracovávať určité druhy informácií, § 9 obsahuje výnimky z tohto zákazu, pričom jednou z nich je aj spracovanie osobných údajov bez súhlasu dotknutej osoby, pokiaľ dotknutá osoba takéto údaje zverejnila.

V merite veci sa odvolací súd stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu a na jeho doplnenie považuje za potrebné uviesť, že z obsahu administratívneho spisu je evidentné, že žalobca zverejnil informácie, ktoré sú voľne dostupné napríklad aj na internetovej stránke P. kde sú uverejnené veľmi podrobné informácie a zdravotnom stave R. I. vrátane znaleckých posudkov. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v predmetnom rozhovore sa objavili aj nové informácie, ktoré do jeho uverejnenia zverejnené neboli, odvolací súd zdôrazňuje, že bolo na žalovanom aby špecifikoval, ktoré z uverejnených informácií to boli.

Takáto špecifikácia však v rozhodnutiach oboch správnych orgánov chýba.

Neobstojí tvrdenie žalovaného, že žalobca nevedel preukázať, že informácie o zdravotnom stave dotknutej osoby už boli zverejnené, a preto nebolo možné postupovať podľa § 9 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko pravdivosť týchto tvrdení žalobca preukázal už v námietkach

podaných proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, s ktorými sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal.

Navyše, pokiaľ žalovaný tvrdil, že nemohol prihladiť na námietky žalobcu, pretože tieto mal žalobca uplatniť už pri prerokovaní protokolu o vykonanej kontrole, ani tieto tvrdenia žalovaného nemajú oporu v právnom predpise. Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že možnosť podania námietok v zmysle § 40 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov a § 46 ods. 4 je daná zákonom nezávisle na sebe, s ktorými zákon spája aj rozdielne právne účinky.

Pokiaľ ide o žiadosť žalobcu vyjadrenú v odvolaní, aby sa odvolací súd vyslovil aj k otázke možnej priamej aplikácie Smernice, k tejto otázke sa odvolací súd nevyjadril, nakoľko pre posúdenie predmetného prípadu nie je vyriešenie tejto otázky nevyhnutné a bolo by len v rovine hypotetickej. Súčasná právna úprava potrebná na posúdenie zistených skutkových okolností k vysloveniu právneho záveru o nezákonnom postupe žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa je podľa názoru odvolacieho súdu postačujúca.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného a o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v časti o náhrade trov konania, toto nemá oporu v texte samotného rozsudku, kde je náhrada trov dostatočne špecifikovaná uvedením výšky náhrady jednotlivých úkonov právnej pomoci, ich vymenovaním, ako aj odkazom na právny predpis, v zmysle ktorého krajský súd náhradu trov konania priznal. Preto aj v tejto časti považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalovaný namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalovaného nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd žalobe vyhovel a rozhodnutia správnych orgánov zrušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalovaného.

Skutočnosti, ktorými žalovaný v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovel a s prihladením na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 157,09 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu z 25. januára 2012) a 123,50 €, plus režijný paušál 7,41 € plus 20 % DPH, podľa § 11 ods. 4 a § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.